

«МИ ТІЛЬКИ-НО СТАРТУВАЛИ...»

Цього чоловіка не можна було не виділити серед учасників наради за участю урядовців, провідних фахівців, що відбулася у Чорнобилі під час робочої поїздки у зону відчуження Прем'єр-міністра України. У перерві він, мабуть, найбільше змінував співрозмовників. До всіх у нього є справа, і — навпаки. Такий він — господар наймолодшого міста України Славутича Володимир Удовиченко. Скористалися нагодою і ми, встигнувши задати меру лише одне, але дошкульне запитання:

— *Володимире Петровичу, у Славутичі уже майже два роки діє вільна економічна зона. Але, за словами очевидців, у місті ніяких змін на краще не відбулося, так би мовити не потекли «молочні річки». Що це — неефективність дії Закону про вільні економічні зони чи справа дещо в іншому?*

— *Закон тут ні до чого і прийнятий він нещодавно. Тож фактично ми почали діяти в рамках правового поля лише із середини минулого року.*

Територія «Вільних економічних зон» відома усьому світові. Використовують її у різних регіонах і з різною специфікою економіки. Але ми повинні усвідомити, що вільні економічні зони не можуть гарантувати блискавичного успіху, тобто сьогодні за завтра. Це — основа, умови для того, щоб за якийсь час була вирішена певна проблема. Зони впроваджують там, де треба вирішити нагальні, складні завдання, а держава зробити це не в силах. Для прикладу можемо взяти Польщу. Там діє 13 вільних економічних зон і 2 технопарки з незначною відмінністю технічного напрямку. Головна мета їхнього створення — стрімке вирішення проблеми безробіття. І за десять років вони свого досягли.

У всіх вільних економічних зонах країни виникла нагальна потреба робочих місць, піднялося виробництво. Нещодавно я вивчав досвід роботи у Лодзі. У мільйонному місті розвинена текстильна промисловість. Але щороку там

звільнялося з підприємств по 4-5 тисяч осіб. Після введення «зони» картина поступово стала поправлятися, і зараз усі комбінати запрацювали. Хоча ще не все «розкручено».

Трохи інший напрямок вільних економічних зон у Китаї. Вони вже там діють у деяких провінціях близько 15 років. І подивіться які успіхи! Є подібні так би мовити привілейовані території у Франції, Німеччині, у США

вугичі.

Вільна економічна зона — це створення умов для економічного розвитку регіону. Курчат рахують восени. На першому етапі відпрацьовується певний ідеологічний бік. Треба переконати опонентів у тому, що ось це місто, цей регіон є привабливим, здатен вирішити їхні економічні інтереси. Потрібен час для створення певної іміджу цього регіону. Далі —

вати свої бізнес-ідею, бізнес-проект. Для цього треба не менше 2-х років. Для позитивного прикладу можемо назвати спільний українсько-іспанський проект по виробництві взуття і спортивних товарів який згодом буде реалізований у нашому місті. Люди все зважили, взяли за справу і довели її до кінця. Це так би мовити лише перша ластівка результативної діяльності вільної економічної зони міста Славутича. Ми тільки стартували...

Приємно, що мер оптимістично дивиться у майбутнє. Як і володарі тих десятків іномарок, які вирішують більшість своїх проблем поза містом енергетиків. А самі енергетики, їхні сім'ї не впевнені у своєму майбутньому. Це підтверджують наші численні інтерв'ю з жителями Славутича. Тож повертаємося до тих питань які виникли ще до того, як місто стало вільною економічною зоною. До того, як над ним ще не з таким забралом нависло закриття атомної станції, — організації, яка тримала Славутич «на плаву». «Як створити тут необхідну кількість робочих місць і віднайти необхідні гроші? Створити місця — не проблема. Наприклад, кожному дати по лопаті і вирити те море, край намалював мер. Питання в тому, який бізнес створювати, і чи привертає до себе увагу бізнесмена місто Славутич. Погодьтеся: ні. Славутич віддалений від центрів. Не має власних природних ресурсів, крім лісу. Не має досвідчених спеціалістів для інших видів виробництва, крім енергетики. Вкрай дорога робоча сила...» Це слова майже трирічної давності директора «Атомаудиту» Миколи Штейнберга. Актуальні вони поки що і сьогодні.

Микола БАРСЬКИЙ.

— м. Річланд... Однак, слід зазначити, що до введення вільних економічних зон були створені спочатку передумови для диверсифікації економіки. А нас, не навчивши главати, зразу кинули у річку. Їм було потрібно не менше десятиріччя, щоб хоч трохи реалізувати заплановане, а ви хочете побачити за рік блискавичний результат у Сла-

повинен прийти інвестор (зарубіжний чи вітчизняний), який повірить у цей імідж і створені умови. Потім він повинен все детально вивчити, продумати. Адаже він вкладає свої гроші. Я переконаний в одному, якщо сподіватися, що держава щось побудує, то це — загубити справу. Далі — ця людина чи товариство повинні відпрацю-